

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 249980 19 КвЛз
Бања Лука, 17.10.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као председнице вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Даниеле Миловановић и Желимира Барића као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.Г., због кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката З.Ј. из Б., изјављеној против правоснажне пресуде Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 17 К од 27.04.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 17.10.2019.године донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.Г. поднијет против правоснажне пресуде Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 17 К од 27.04.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правоснажном пресудом Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 17 К од 27.04.2018. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 19 Кж од 08.05.2019. године, оглашен је кривим оптужени Д.Г. због кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на новчану казну у износу од 4.000,00 (четирихиљаде) КМ. Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 300,00 КМ, те оштећеној ЗП „Е.“ а.д. Б., РЈ „Е.1“ Б. на име имовинско-правног захтјева износ од 5.785,94 КМ.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног адвокат З.Ј. из Б. на основу одредби члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске на основу члана 356. став 1. ЗКП РС уважи Захтјев те преиначи правоснажне пресуде Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 17 К од 27.04.2018. године и Окружног суда у Бањалуци број 71 0 К 249980 19 Кж од 08.05.2019. године, тако што ће оптуженог Д.Г. ослободити кривице.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

Замјеник главног републичког јавног тужиоца је у одговору на Захтјев оспорио основаност Захтјева, те предложио да се Захтјев одбије у смислу одредби члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудом против које је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У уводу Захтјева браниоца осуђеног означена су оба наведена законска основа за подношење овог ванредног правног лијека тако што се подносилац Захтјева позвао на одговарајуће законске одредбе (члан 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС) које прописују повреду Кривичног закона и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се огледа у повреди права на одбрану) као основе побијања правоснажне пресуде захтјевом за заштиту законитости. Међутим, у образложењу Захтјева су изостали разлози у виду прецизирања повреда процесног закона које би манифестовале повреду права на одбрану као наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка, па како ова повреда одредаба кривичног поступка није била изнесена у жалби браниоца на првостепену пресуду, а Захтјевом се не тврди да је иста у неком облику почињена у жалбеном поступку, то овај ванредни правни лијек, према цитираним одредбама члана 350. став 2. тачка б) ЗКП РС, није било могуће уложити по том законском основу.

У сегменту приговора заснованог на тврдњи да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон, Захтјевом није конкретизован неки од облика повреде Кривичног закона прописаних одредбама члана 312. ЗКП РС, међутим разлозима у образложењу се сугерише онај облик повреде Кривичног закона који је прописан под тачком а) цитиране законске одредбе, а који се огледа у томе да дјело за које се оптужени гони није кривично дјело. У прилог томе Захтјев истрајава на тврдњи, која је истицана и у жалбеном поступку, да је на темељу погрешно и непотпуног утврђеног чињеничног стања које се односи на вриједност наводно украдене електричне енергије, а која вриједност је у суштини бића дјела, суд погрешно примјенио одредбе Кривичног закона када је радње осуђеног правно квалификовао као кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС.

На наведеним приговорима Захтјева о мањкавостима чињеничне основе побијане правоснажне пресуде не може се градити теза о повреди Кривичног закона.

Наиме, повреда Кривичног закона као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију пресуду. Закон не предвиђа могућност побијања правоснажне пресуде овим ванредним правним лијеком због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а слиједом тога повреда Кривичног закона, као законски разлог за овај правни лијек, се не може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Дакле, позивање на повреду Кривичног закона, када је овај ванредни правни лијек у питању, је могуће само уз пуно респектовање чињеничних утврђења побијане пресуде на којима су засновани закључци у погледу правних питања, посматрано с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог. Па како се аргументима Захтјева тврдња о повреди Кривичног закона изводи из приговора о мањкавости чињеничне основе побијане пресуде у сегменту чињеница од значаја за правну оцјену дјела, то се на таквим аргументима не може заснивати тврдња Захтјева да је побијаном пресудом на штету осуђеног повријеђен Кривични закон.

Из изнијетих разлога Захтјев браниоца осуђеног се показује као неоснован, на што оправдано указује замјеник главног републичког јавног тужиоца у одговору на тај Захтјев, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене у поступку доношења побијане пресуде.

Ради наведеног је одлучено као у изреци ове пресуде тако што је, у смислу одредби члана 355. ЗКП РС, Захтјев браниоца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић